

Capitolul 3 versetele 15b și 16: Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

Ce poziție minunată avem noi! Presiunea exercitată din afară îl face pe creștin să intre în Locul Sfânt al prezenței divine. El iese de acolo având pacea deplină a conștiinței, ca să răspundă la orice întrebare cu blândețe și teamă, fiind blând în comportare și plin de respect față de Dumnezeu și oameni și având totdeauna o conștiință bună.

Aceasta este taina libertății și păcii, atunci când recunoaștem autoritatea lui Hristos. Uneltele vrăjmașului încearcă să ne reducă la tăcere și să ne zăpăcească cu aroganța lor; dar conștiința prezenței lui Dumnezeu face fără efect toate acțiunile lor: în timp ce ne odihnim în puterea prezenței Lui, suntem gata să răspundem fără aroganță oricui, care ne întreabă de fundamentul nădejzii noastre, cu blândețe și teamă sfântă.

Cuvântul grecesc pentru „a răspunde” (apo-logia) era o expresie folosită de avocați la judecată în discursurile de apărare. În Noul Testament se întâlnește: Faptele Apostolilor 22, 1, 25; 1 Corinteni 9, 3; 2 Corinteni 7, 11; Filipeni 1, 7 și 16; 2 Timotei 4, 16 și aici. Locurile amintite permit să se recunoască înțelesul. Este vorba de apărare, de îndreptățire. Petru se gândește deci la o îndreptățire de apărare a revelațiilor vieții credinciosului, care vor avea loc în viitor – cu privire la nădejdea care este în noi.

Cuvântul grecesc pentru „socoteală” (logos) înseamnă atât „dovedire” cât și „răspuns”. Se mai întâlnește și în Matei 12, 36, Luca 16, 2, Faptele Apostolilor 19, 40 și 1 Petru 4, 5. Acest „a cere socoteală” este o întrebare care necesită o apărare de îndreptățire (justificare) (apo-logia). Petru îndeamnă să dăm socoteală, nu de bună voie, ci „să fim gata” să dăm răspuns oricui ne pune această întrebare. Pentru a putea face aceasta, nu trebuie să fim nesocotiți, ci trebuie să trăim conștienți. Trebuie să ne fie clar, care este adevărata parte a creștinilor. Dacă nu suntem așa, nu vom putea în orice moment »să dăm socoteală« oamenilor dușmănoși, căci din context rezultă, după părerea mea, că aici este vorba în primul rând de comportarea noastră față de dușmani. Mai întâi aceasta este valabil față de instanțele judecătorești, în timpurile de prigoană; dar în afară de aceasta, față de toți oamenii. Luca 16, 2 ne dă un tablou clar în privința aceasta. Administratorul a fost acuzat că risipește averea stăpânului său, care i-a zis: »Dă-ți socoteala (logos) de isprăvnicia ta«. Administratorul trebuia să răspundă cu „socoteala”, o apo-logia.

Dar dacă noi am sfințit pe Hristos în inimile noastre ca Domn, ce fundament putem să oferim pentru nădejdea care este în noi! Dacă El este subiectul întregii noastre inimi, al întregii noastre vieți, atunci ne va merge ca și fiilor lui Core, care au răspuns cu o cântare de dragoste: »Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale; de aceea Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. ... «

»Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci Împăratul îți va pofti frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale.« (Psalmul 45). Tot așa răspunde și mireasa în Cântarea Cântărilor la întrebarea, »ce are Iubitul tău mai mult decât altul?«: »Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-Se din zece mii. Cerul gurii Lui este numai dulceață și toată ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5, 9,16).

Dacă rămășița credincioasă din Israel va vorbi în curând în felul acesta Domnului – căci aceasta este prezentat profetic în Psalmul 45 și în Cântarea Cântărilor – cum Îi va vorbi atunci inima noastră, dacă este complet umplută de El! Noi am fost aduși mult mai aproape de El și Îl cunoaștem mult mai mult decât rămășița din Israel! Ce „responsabilitate” avem noi ca și creaturi ale Lui. Ce poate să dea inimii omului, da, inimii lui Dumnezeu, mai multă satisfacție, decât Domnul Isus și lucrarea Sa de răscumpărare? Noi am primit îndreptățirea în El; da, noi suntem în El neprihănirea lui

Dumnezeu (2 Corinteni 5, 21, 1 Corinteni 1, 30) și, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii (Galateni 5, 5), aceasta este slava cerească împreună cu Hristos.

Păgânii din toată provincia știau că cei din Tesalonic, care s-au întors la Dumnezeu, s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte pe Fiul Său din ceruri (1 Tesaloniceni 2, 13). Ei așteptau »fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un popor, care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune« (Tit 2, 13-14).

Și același apostol îndeamnă: »Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința« (Evrei 10, 23). Și Petru a scris despre nădejdea vie, despre moștenirea nestricăcioasă și neîntinată, păstrată în ceruri pentru noi, și despre mântuirea care este gata să se arate (capitolul 1, 3-5).

Dar noi am văzut, că noi trebuie să sfințim pe Hristos ca *Domn* în inimile noastre. Atunci El va fi principiul întregii noastre vieți practice; căci atunci tot ce vom face și ce nu vom face, deci tot ce lumea vede la noi, se va întemeia pe voința Sa și pe ascultarea noastră de El. Atunci nădejdea noastră va fi nădejdea aceluși timp, când orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2, 9-11). Un principiu care străbate Scriptura arată că mărturisirea noastră că suntem pentru Domnul este mărturisirea autorității Sale (Romani 10, 9).

Aceasta arată clar de ce noi trebuie să fim gata să dăm socoteală *oricui* despre nădejdea care este în noi; căci Hristos nu este în legătură numai cu cei credincioși. El este capul *oricărui bărbat* (1 Corinteni 11, 3). El nu a cumpărat numai comoara din țarină, ci toată țarina, și țarina este lumea (Matei 13, 38 și 44). Tatăl I-a dat putere peste *orice* faptură (Ioan 17, 2). De aceea în curând *orice* limbă va mărturisi că El este Domnul și *orice* genunchi se va pleca înaintea Lui. De aceea se spune despre învățătorii falși, că ei »se leapadă de Stăpânul (despotes), care i-a răscumpărat«, și că ei »tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân (despotes) și Domn (Kyrios) Isus Hristos« (2 Petru 2, 1, Iuda 4).

Un despot (stăpân) este stăpân peste sclavii pe care i-a cumpărat și de care poate dispune în ceea ce privește trupul și viața. Cuvântul nostru despot derivă de aici.

Deci orice om de pe pământ este obligat să-I slujească și să fie ascultător de El. Niciun necredincios nu face aceasta (Romani 3, 12). Dar dacă în „responsabilitatea” noastră față de El spunem că El este Domnul nostru și că noi din ascultare față de El acționăm și trăim viața în felul acesta, și Îl așteptăm din cer ca *Domn*, înaintea căruia se va pleca orice genunchi, atunci aceasta este o mărturie puternică pentru conștiința lor cu privire la ceea ce *deja acum* este datoria lor.

Petru nu scrie aici despre evanghelizări, ci despre mărturia gurii noastre despre ce trebuie să se vadă în viața noastră: că noi nu suntem pentru noi înșine, ci am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6, 20) și deci nu mai avem voință proprie, ci facem numai ce ne încredințează Domnul să facem.

Dar Scriptura ne spune nu numai *ce* trebuie să facem, ci și *cum* trebuie să facem și în ce duh să facem. Noi trebuie să depunem mărturie »cu blândețe și cu teamă«. Mărturia despre Acela care este blând și smerit cu inima (Matei 11, 29), și despre harul care, pe noi păcătoșii sărmani și pierduți, ne-a adus într-o poziție așa de minunată și ne-a dat o nădejde așa de minunată, trebuie să fie blândă, dacă se vrea să nu fie în totală contradicție cu mărturisirea. Dar mărturia trebuie depusă și cu teamă – este de la sine înțeles că nu cu teamă de oameni, ci de Dumnezeu și cu teama de a nu prezenta greșit pe Dumnezeul oricărui har (capitolul 5, 10). Ea vine din neîncrederea în sine însuși, și pentru că știm cât de puțin realizăm practic mărturisirea noastră. Conținutul mărturisirii nu trebuie redus prin felul în care facem mărturisirea. Inima omenească încearcă sub influența satanei să apuce tot ce îi ajută să se ascundă de mărturia lui Dumnezeu cu privire la vinovăția ei față de El.

Responsabilitatea noastră trebuie să fie însoțită de o conștiință bună. Dacă nu o am, nu voi putea să rămân în picioare, nici înaintea lui satan și nici înaintea oamenilor. Voi fi total lipsit de putere. Putem să mergem înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință rea și

să mărturisim ce nu este bine (1 Ioan 1, 9). Vom avea parte atunci de îndurarea Lui, prin aceea că El ne va ierta ce nu este bine. Harul Său ne va dăruia din nou certitudinea curățirii și iertării noastre. Dar atâta timp cât vom avea o conștiință rea, ne vom teme de dușman și nu ne vom putea împotrivi lui. Ne vom teme de răutatea lui, deoarece am pierdut conștiința apropierii lui Dumnezeu și a puterii Lui. Dar dacă vom umbla înaintea feței lui Dumnezeu și am sfințit cu adevărat pe Hristos în inimile noastre ca Domn, atunci nu ne vom teme de nimic, deoarece inima noastră este liberă. Nu va trebui să ne mai gândim la noi înșine, ci ne vom putea preocupa numai cu Dumnezeu. Vom avea deplină îndrăzneală să dăm socoteală de nădejdea care este în noi și aceea, înaintea cărora dăm socoteală, nu vor putea să respingă mărturia noastră, din cauză că văd lucruri greșite la noi.

Apostolul Pavel a spus: »De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor« (Faptele Apostolilor 24, 16). Scutul credinței este încrederea în Dumnezeu, dar platoșa neprihănirii este conștiința practică, că nu am făcut nimic împotriva voii Domnului Isus, sau am făcut ceva la care oamenii ar putea arăta cu degetul (Efeseni 6, 14).

Ultima parte a versetului 16 este aproape identică cu capitolul 2 versetul 12. În unele manuscrise nu se găsesc cuvintele „făcători de rele”. Cu toate că ele se întâlnesc în cele mai multe și mai importante manuscrise, mulți gândesc că inițial nu au fost, ci au fost introduse ulterior, ca să adapteze versetul la versetul 12 din capitolul 2. Înțelesul versetului nu se schimbă însă prin aceasta.

Un creștin, care merge pe drumul său cu Domnul și depune cu bucurie mărturie, va fi un ghimpe pentru cei necredincioși. Ei nu pot înțelege izvorul vieții lui și multe, din ce el spune și face, îi condamnă. În felul acesta vor încerca să se scuze și să-și liniștească conștiința, acuzând pe nedrept pe creștin și afirmând chiar, că el face lucruri rele pe ascuns (capitolul 4, 4). Știm de ce este în stare inima omenească. Am aflat din păcate la noi înșine.

Dar dacă mergem pe drumul nostru în ascultare de Domnul, învinuirile lor rele nu vor deveni niciodată realitate. În felul acesta împotrivorii se vor face de rușine, dacă batjocoresc pe aceia în a căror comportare nu este nimic rău și nu pot fi învinuiți de nimic. Aceste batjocori vor fi spre propria lor rușine, căci vor fi descoperiți ca batjocoritori. În afară de aceasta, tocmai lucrurile de care ne batjocoresc vor vorbi conștiinței lor și îi va reduce la tăcere. Vezi și studiul de la capitolul 2, 12, 15 și 16.

Capitolul 3 versetul 17: *Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!*

Cuvântul »căci« leagă această frază cu »cuget curat« și cu ce urmează în versetul 16. Dacă nu avem o conștiință curată, trebuie să suferim. Oamenii vor vorbi despre lucrurile greșite, pe care le-am făcut, și probabil vom fi chiar pedepsiți de autoritate. Dar în afară de aceasta, Dumnezeu, în guvernarea Lui, va fi împotriva noastră (capitolul 3, 12b).

Este *bine* să suferim, dacă am făcut răul. Cât de mulțumitori ar trebui să fim că Dumnezeu nu ne părăsește atunci când ne abatem de la El, că El permite să suportăm consecințele nebuniei noastre, ca astfel să *învățăm* ce este nebunia. În suferințele pe care le îndurăm pentru că facem răul este inclusă o disciplinare (Proverbe 19, 25, Psalmul 119, 67) care duce la refacere, la vindecare, dar nu este nicio onoare în ele.

Este *mult mai bine* să suferim pentru că facem ce este bine. Atunci duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste noi (capitolul 4, 14) și Hristos, marele model în suferința pentru a face bine, va fi văzut în noi. Timpul, în care stă expresia pentru „a face binele” în limba greacă (participiu prezent) arată o acțiune de durată.

Trăim într-o lume, care s-a depărtat de Dumnezeu, și care se compune din oameni cu natură păcătoasă, care sunt în rebeliune față de Dumnezeu. Dar mai mult decât atât, satan este dumnezeul acestei lumi (Ioan 12, 31) și dumnezeul acestui timp (2 Corinteni

4, 4), iar noi, ca creștini, am fost scoși de Hristos din această actuală lume rea (Galateni 1, 4). Noi suntem încă în lume, în timp ce nu suntem *din* lume (Ioan 17, 15). Noi ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului cel viu (1 Tesaloniceni 1, 9) și am recunoscut pe Domnul Isus ca Domn și L-am primit în viețile noastre. Trăim în mijlocul oamenilor, care sunt morți în fărâdelegile și păcatele lor, în care ei umblă potrivit cu umblarea lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (Efeseni 2, 1-3).

Cum ar putea să fie altfel, decât că prințul lumii acesteia ne urăște, și tot așa urăște pe supușii săi. Voința lui Dumnezeu, împotriva căreia ei se răscoală, este punctul de plecare al vieții noastre practice și în felul acesta noi suntem spini în carnea conviețuirii umane. Dacă Dumnezeu nu ar interveni, toți credincioșii ar fi nimiciți, tot așa cum au omorât și pe Domnul. Cu cât vom stărui mai mult în „a face ce este bine”, adică în ascultarea de Hristos, cu atât mai mult satan și cei ce sunt ai lui ne vor urî.

Dar noi suntem siguri, că nimeni nu ne va putea face ceva, dacă Dumnezeu nu ar permite. Satan știe aceasta. Însă uneori Dumnezeu permite ca noi să suferim (Iov 1, 9-11). Nu totdeauna este însă așa, după cum se poate recunoaște din cuvântul »dacă«. Dar în dragostea și înțelepciunea Sa, Dumnezeu permite *uneori*. Vedem aceasta la Iov. Dumnezeu Însuși face pe satan atent cu privire la Iov și îi permite să facă pe Iov să sufere. Și care este rezultatul? Satan sufere o înfrângere rușinoasă; Iov îl biruiește. Ce onoare a fost aceasta pentru Iov! Cât de mult a fost Dumnezeu glorificat prin aceasta! Și Dumnezeu în înțelepciunea Sa face ca din suferința lui Iov să se nască o mare binecuvântare (Iov 2, 3, 10, Iov 42)!

Mai există un alt izvor al suferinței, din care fiecare credincios trebuie să bea. Credinciosul a primit prin nașterea din nou o natură nouă (Ioan 3, 5, 2 Petru 1, 4) și ea trebuie să trăiască în atmosfera păcătoasă a existenței umane, în care se vede pretutindeni păcatul și urmările lui. Această suferință o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus, când Se plânge, că El este asemenea unui pelican (o pasăre de apă) în pustie și asemenea unei păsări singuratice pe acoperiș (Psalmul 102, 6-7). Dar aceasta este și partea noastră, chiar dacă noi nu o simțim în aceiași măsură, deoarece simțământul nostru s-a atrofiat prin părtășia felurită cu păcatul. Acestea sunt suferințele naturii noastre noi, care iau naștere prin privirea, ascultarea și trăirea a tot felul de necurății și atrocități ale păcatului și a urmărilor lui.

Capitolul 3 versetul 18: *Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.*

Cuvântu. »de asemenea« leagă pe Hristos și pe noi, care suferim. Dar este numit ca paralelă și nu ca să ne prezinte pe Hristos ca model, că suferința pentru că faci bine este mai bună decât suferința pentru că faci răul, așa cum este interpretat de cele mai multe ori acest verset. Aici nu este vorba de suferința pentru că faci binele, ci pentru rău, pentru păcat. Și ce forță morală se cuprinde în aceste cuvinte!

Oricine își dă seama, că din punct de vedere moral este mai bine să suferi pentru că faci binele, decât pentru că faci răul. Dar ce motiv ne dă Duhul Sfânt aici? În ceea ce ne privește pe noi credincioșii, a fost misiunea lui Hristos, și nu a noastră, să sufere pentru păcatele noastre. Noi trebuie să suferim numai pentru neprihănire, sau pentru Numele Domnului, dacă Dumnezeu în guvernarea Sa vrea. A fost exclusiv harul *Său* și slava *Sa*, să poarte judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. El a făcut-o în chip desăvârșit. El a purtat toată judecata unui Dumnezeu sfânt, care nu cruță păcatul, asupra păcatelor noastre și aspra păcatului nostru – natura noastră păcătoasă -, și aceasta cu intenția precisă, ca noi să nu mai trebuiască să suferim pentru ele. El a făcut-o în chip desăvârșit, nu a mai rămas nimic de făcut din partea noastră. »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10, 14). El S-a arătat o singură dată, la sfârșitul veacurilor, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9, 26).

Nu, El nu a suferit pentru propriile păcate (1 Petru 2, 22). El a fost Cel neprihănit (2 Corinteni 5, 21, Faptele Apostolilor 3, 14). Lipsa articolului în limba greacă arată că accentul este pus „neprihănit”. Și acest Neprihănit a suferit pentru cei nelegiuiți. Nu au recunoscut conștiințe noastre, atunci când ne-am văzut în lumina lui Dumnezeu, că am fost nelegiuiți? Nimeni nu a putut să-L urmeze în momentul când a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn și acolo a întâmpinat pe Dumnezeu, care este un foc mistuitor (Evrei 12, 29) și urăște păcatul. Nu a fost în totul adevărat cu privire la El: »Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10, 31)?

El a luat de bună voie suferința asupra Sa, »ca să ne aducă la Dumnezeu«. Dumnezeu ne-a iubit; dar păcatele noastre au făcut imposibilă părtașia Lui cu noi (Isaia 59, 2). Noi am urât pe Dumnezeu și de aceea a trebuit mai întâi să fim împăcați cu El (2 Corinteni 5, 20). Dar suferința lui Hristos a fost suficientă pentru starea noastră și a corespuns pe deplin cerințelor sfințeniei lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa toate acele suferințe îngrozitoare, ca să ne aducă la Dumnezeu. Nu nu trebuia numai să nu mergem la pierzare, ci trebuia să fim aduși în prezența lui Dumnezeu, ca acolo să savurăm tot ce se găsește în prezența lui Dumnezeu: mai mult chiar, să savurăm pe Dumnezeu Însuși. »Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric« (1 Ioan 1, 5). »Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5, 8). Noi am fost făcuți apți să avem »parte de moștenirea sfinților în lumină ... am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui« (Coloseni 1, 12-13). Noi nu suntem încă în cer, dar am fost făcuți desăvârșit de demni să intrăm în cer și deci să fim la Dumnezeu. Noi am fost »apropiați« (Efeseni 2, 13). Noi am primit natura Sa, avem voie și putem să savurăm dragostea Sa, da, pe El Însuși, căci Fiul L-a descoperit pe deplin, începând din momentul când era la sânul Tatălui, ne-a descoperit izvorul dragostei, care curge din inima Tatălui, unde ne-a adus (Ioan 1, 18). Aceasta va fi împlinit pe deplin, în înțelesul deplin al cuvântului, abia atunci când vom fi la Dumnezeu în locuința Sa, în casa Tatălui (Ioan 14, 2). În principiu noi am fost deja acum aduși la Dumnezeu, prin locuirea Duhului Sfânt în noi. El »rămâne cu voi și va fi în voi« (Ioan 14, 17). El este puterea divină prin care noi stăm deja acum în legătură vie cu cerul și în felul acesta putem să savurăm toate binecuvântările cerești, da, pe Dumnezeu Însuși (Ioan 4, 14, Ioan 7, 38). Aceasta este ce ne prezintă Ioan. Apostolul Pavel adaugă, că pe baza lucrării Domnului Isus avem deja acum intrare liberă în Locul Preasfânt (Evrei 10, 19) și în Hristos am fost strămutați în locurile cerești (Efeseni 2, 6) și prin credință putem deja acum să luăm în posesiune binecuvântările cerești. Apostolul Petru ne-a spus deja că noi suntem o preoție sfântă, ca să aducem jertfe duhovnicești (capitolul 2, 5). Nu mai există niciun preot între Dumnezeu și noi (Ioan 16, 23). În cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel sunt prezentate ambele gânduri.

»Prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.«

»Tu îi vei aduce ... în locul pe care l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!« (Exod 15, 13 și 17) Din aceasta rezultă înfăptuirea practică. Înainte ca să avem ungera Celui sfânt (1 Ioan 2, 20), deci Duhul Sfânt locuind în noi, nu cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. După aceea însă, Duhul mărturisește că noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și noi spunem: »Ava, Tată!« (Romani 8, 16). Depinde însă cât de mult realizăm noi practic în inimile noastre, ce am găsit în Ioan 4, Ioan 7 și în Efeseni 2.

Cât de mult lovește acest argument al Duhului Sfânt, rostit prin Petru, inimile noastre! Dacă privim la suferința lui Hristos pentru păcatele noastre și la ținta pe care a avut-o înaintea ochilor Săi în acele momente, devine foarte clar pentru noi, că noi nu trebuie să mai suferim pentru păcat. Dacă acum mai păcătuim, aceasta ne îndepărtează de prezența Tatălui. Și în guvernarea lui Dumnezeu asupra pământului acesta va trebui să suportăm judecata asupra păcatelor noastre devenite vizibil (1 Corinteni 11, 30). Dar câtă dezonorare este pentru Acela care ne-a eliberat de puterea păcatului și ne-a dat viața Sa, ca natură nouă a noastră, și a luat asupra Sa toată suferința! Ce preț a plătit El pentru aceasta!

În Levitic găsim aceleași gânduri în capitolele 4 la 6. Când un credincios, cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuiește, el trebuie să-și recunoască vina și să aducă o jertfă

pentru vină și păcat. Nu, sângele Domnului nu va fi stropit din nou peste el. Aceasta a avut loc odată pentru totdeauna, atunci când și-a găsit scăparea la Domnul. Dar el trebuie să privească înapoi la cruce, și să vadă toate suferințele Domnului pentru acest păcat, pe care l-a săvârșit. Aceasta îl va face conștient, cât de îngrozitor este păcatul. Numai atunci vom cunoaște adevăratul caracter îngrozitor al păcatului, când vom vedea cât de îngrozitoare a fost judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și cât de mult a suferit Domnul din cauza aceasta. Aceasta va face inimile noastre să se smerească și să mărturisească vina și dezaprobarea păcatului.

Suferința Domnului a avut deci ca țintă, să ne aducă pe noi la Dumnezeu. Apostolul descrie acum felul în care a avut loc aceasta. Este moartea și învierea Domnului. Carne și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 15, 50). Noi trebuie să intrăm în viața de înviere prin moarte, care nu va mai putea fi atinsă de moarte și putrezire și care este potrivită pentru cer. Dar moartea este judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Hristos a trebuit deci să treacă prin moarte pentru noi, ca astfel noi prin El să putem trece prin moarte (Romani 6, 3-9).

Și El a trebuit să învieze, ca prin aceasta, ca Cel înviat, să ne poată da viața Sa de înviere (capitolul 1, 3-4). Aceasta îl face pe apostolul Petru să se gândească totodată la vina iudeilor necredincioși și la căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu ei. În a doua sa scrisoare el va trata detaliat această temă, deoarece această scrisoare are ca temă căile de guvernare asupra răului.

Dar cu toate că scrisoarea aceasta tratează căile guvernării divine cu privire la poporul lui Dumnezeu, el pune pe scurt și celălalt punct în legătură cu acesta. În ceea ce privește guvernarea lui Dumnezeu, iudeii au omorât pe Hristos. Cuvântul grecesc folosit pentru „omorât” nu înseamnă numai ucidere, ci o ucidere violentă. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 10, 21; 26, 59; 27, 1; Marcu 13, 12b; 14, 55; Luca 21, 16; Romani 7, 4; 8, 13, 36; 2 Corinteni 6, 9 și aici. Din Matei 26 și 27 și din Marcu 14, 55 vedem că Petru folosește același cuvânt, care a fost folosit și pentru planurile iudeilor. În ceea ce privește viața naturală a Domnului ca Om pe pământ, ei L-au omorât. El a luat parte la carne și la sânge (Evrei 2, 14) și de aceea viața Lui pe pământ este numită »zilele vieții Sale pământești« (Evrei 5, 7). Apostolul Pavel scrie: »Dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii (sau potrivit cărnii), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5, 16). Cuvântul „carne” nu este însoțit de articol, ca să redea caracterul morții Domnului, tocmai cu privire la natura Sa omenească. Dar Dumnezeu nu L-a lăsat pe Domnul în moarte. »Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit ... Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui«, a mărturisit Petru odinioară înaintea mai marilor poporului (Faptele Apostolilor 3, 14-15). Pe când ei batjocoreau aceeași Persoană a lui Hristos cu cuvintele: »S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”« (Matei 27, 43; Luca 23, 35), Dumnezeu nu a răspuns imediat, căci atunci noi nu am fi putut fi mântuiți. Dar după trei zile a răspuns. El a înviat pe Domnul dintre morți și I-a dat un loc la dreapta Sa, mai presus de orice domnie, de orice putere, și așa mai departe (Efeseni 1, 19-22). Și învierea a fost dovada că Domnul a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Romani 1, 4).

Dar acest răspuns al lui Dumnezeu și poziția actuală a Domnului este cunoscută pe pământ numai prin mărturia Duhului Sfânt. Cândva Îl vor vedea ochii tuturor, și ai acelor care L-au străpuns (Romani 1, 4). Acum El trebuie crezut. De aceea scrie Petru: »... făcut viu în Duhul«.

Vedem paralela din această frază, pe care am putea-o probabil prezenta așa: „Pe de o parte omorât în ceea ce privește carnea, iar pe de altă parte făcut viu în duhul”. Cuvântul „duhul” nu este însoțit de articol în textul original, prin aceasta arătându-se caracterul acestei învieri. Bineînțeles, Duhul Sfânt a lucrat învierea (Romani 8, 11), dar aici se pune accentul mai mult pe caracterul învierii și pe urmările ei.

Petru este deosebit de practic și nu pătrunde în adâncimea faptelor, și nici nu se ridică la hotărârile lui Dumnezeu.

Omorârea Domnului de către iudei a avut drept urmare, faptul că lucrarea Sa ca Om aici pe pământ, mărturia Sa personală, nemijlocită, înaintea iudeilor (»în zilele vieții

Sale pământești) s-a terminat. Învierea nu a schimbat acest fapt. Cu toate că ce a fost omorât, trupul Domnului, a fost făcut viu, vechea stare nu a fost refăcută. Nimeni nu a văzut învierea.

Niciun necredincios nu a mai văzut pe Domnul după aceea, iar dintre cei credincioși numai câțiva, și numai pentru momente scurte. Și Domnul nu a mai vorbit niciodată direct celor necredincioși, și nici celor credincioși (cu excepția acelora din timpul celor patruzeci de zile după înviere, și lui Pavel, când s-a întors la Domnul), ci numai prin Duhul din cer.

Domnul a spus mai înainte ucenicilor Săi, că El v-a pleca de la ei, dar nu-i va lăsa orfani. El va veni la ei în Duhul Sfânt, și astfel ei Îl vor vedea prin puterea Duhului Sfânt (Ioan 14, 18). Din cer El vestește numai pace, atât iudeilor, care erau aproape, cât și națiunilor, care erau departe (Efeseni 3, 17). Aceasta a făcut-o nu cu vocea Lui omenească; nu putea să aibe loc în felul acesta din cer, ci prin Duhul Sfânt, pe care L-a trimis, ca Duhul să mărturisească despre El (Ioan 15, 26; Ioan 16, 7-15).

Petru a scris deja, că cei care au vestit Evanghelia, au făcut-o prin Duhul (capitolul 1, 10-12), și el le-a amintit, că Domnul a vorbit oamenilor în același fel înainte de întruparea Lui. Dar acum revine la această temă, privind-o în contextul învierii. Avem aici opoziția (am putea spune și paralela) dintre firea pământească și Duhul, așa cum o avem și în multe alte locuri (Galateni 5, 17). Numai că Scriptura deseori nu arată nicio opoziție absolută (așa cum este obișnuit omul, din cauza capacității lui limitate de gândire), ci cu înțelepciune divină prezintă sub o altă formă un alt aspect al adevărului. Așa găsim, de exemplu: »Care a fost dat din pricina fărâdelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți« (Romani 4, 25). Noi am fi probabil înclinați să punem pe aceeași treaptă cele două părți, deoarece în ambele se folosesc cuvintele »din pricină« (dia cu acuzativ). Dar este clar că în prima parte »din pricină« (dia) arată că păcatele noastre au fost cauza pentru care Domnul a fost dat la moarte, în timp ce »din cauză« din partea a doua arată că este cu privire la îndreptățirea noastră, că El a fost înviat, căci îndreptățirea nu poate fi despărțită de credință (Romani 5, 1).

Să nu uităm, că felul de vorbire din limba greacă nu totdeauna corespunde cu felul nostru de vorbire.

Sunt mulți, care spun, că în loc de »în Duh« ar trebui tradus „duhul Său”, ca și cum aici ar fi vorba de duhul Domnului ca om. Dar aceasta este imposibil. Aceasta ar însemna, în primul rând, că duhul Domnului, pe care El l-a încredințat Tatălui, a murit; căci ce se va face viu, va trebui mai înainte să fi murit (Luca 23, 46, Luca 12, 45, Matei 10, 28); dar în afară de aceasta, există o regulă fixă în Noul Testament, că întotdeauna cuvântul „duh” (pneuma) este însoțit de articol, când este vorba de duhul omului ca obiect sau subiect al propoziției. În continuarea acestor cuvinte urmează »în care«, ceea ce nu se poate referi la duhul omenească, sau la natura divină a Domnului. Cât de ciudat a fost pentru credincioșii iudei, gândul la un Mesia care suferă, omorât de poporul Său, care nu a eliberat pe Israel de stăpânirea națiunilor și nu a guvernat cu putere și cu slavă, ci după învierea Lui S-a înălțat la cer și de acolo a predicat, deci nefiind personal pe pământ, ci prin mărturia oamenilor în puterea Duhului Sfânt. Și cât de greu a fost pentru ei să înțeleagă, că ucigașii lui Mesia nu au fost judecați imediat de guvernarea lui Dumnezeu, ci în loc de aceasta au fost mereu în stare să prigonească pe toți cei care credeau în Hristos, așa că aceștia au trebuit să sufere. Petru a cunoscut această problemă și revolta firii pământești, din propria experiență (Matei 16, 21-23).

Cât de mult au căutat necredincioșii iudei, care nu simțeau păcatele lor și nu se interesau de harul lui Dumnezeu descoperit în mântuirea prin sângele lui Isus, să batjocorească și să prigonească pe frații lor trupești, care credeau în Hristos, care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer. La aceasta s-a adăugat, că numărul celor care au crezut în Domnul era foarte redus în comparație cu marea mulțime a poporului, care L-a lepădat. De aceea Petru amintește de cunoscuta istorie a potopului, în care el așează pe Hristos pe aceeași treaptă cu Iehova. Și acolo Domnul a mărturisit numai prin Duhul, care vorbea printr-un om, așa cum Scriptura spune clar (Geneza 6, 3, 2 Petru 3, 5), și atunci Domnul a îndurat mult timp nelegiuirea oamenilor, ca să le ofere ocazia

să primească calea salvării; dar cea mai mare parte din mulțimea oamenilor nu a vrut să primească mărturia, așa că numai opt suflete au fost salvate. După aceea a venit judecata, care nu a cruțat pe nimeni, cu toate că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat 120 de ani. Și nu numai că ei au murit atunci; ei sunt păstrați pentru judecata îngrozitoare (Luca 17, 26-27). Petru Îl urmează aici pe Domnul Isus, care a oferit zilelor din timpul lui Noe înainte de potop același caracter cu zilele Fiului Omului.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru credincioșii aflați în suferință; dar ce atenționare severă pentru cei necredincioși este inclusă în aceste cuvinte. Căci în mod obișnuit iudeii nu luau în considerare judecata morților (capitolul 4, 5), căci ei erau plini de râvnă pentru judecata celor vii (Matei 25, 31), despre care națiunile nu știau nimic.